

Poemă

Ioan Silvan

Poemă

Gol și fum neantul întruchipat de vis
solid ca o planetă cu margini ireale...
de-ar fi o vale numai, de-ar fi măcar un soare
definitiv stabil, cu ochii limpezi,
de-ar fi măcar un zâmbet cu trup fără ființă
o tresărire numai în loc de vast pustiu,
l-aș încrusta pe buze închis ca-ntr-un sicriu
și i-aș deține forma și credința.

De n-aș păși pe el ca printre stele
cu păsările-mi moarte, cu glasuri fără fraze...
de nu mi-ar da răcoarea sau gustul unei oaze
ci să-l privesc măcar, cu ochiul larg deschis
să fac din zborul lui un circuit închis
din zboru-acel haotic, un zâmbet solitar,
să-l schimb din Paradis, în Cer real.

Eu mi-aș trimite gândul
să-i cucerească golul...
dacă aș putea întinde spre el măcar un drum
cu caii mei de abur, cu zborul lor de fum,
i-aș arăta ce spaime, ce forțe reci ne înving,
când fără soare-n ele și fără glas sosesc
din sfera nebuniei, la noi în univers.